

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Concilio Tyrio & temeraria sancti Athanasii abdicatione. Cap. XXVIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

mirandum in modum sanando, signa & prodigia edendo, cum reddidit planè illustrissimum. Sed qui fuerit apud Indos sacerdotij & Christianæ religionis exorsus, ex his factis cognosci potest.

*De Concilio Tyrio & temeraria sancti Athanasii
abdicatione. CAP. XXIII.*

Athanasio autè aduersarij per insidias de itegro facessere molestiã, odiũ apud imperatorẽ ei struere, & magnũ accusatorum numerũ cõtra eum comparare cõeperunt. Quorum importuno rogatu impulsus imperator, cõcilium Cæsareæ Palæstinæ cogi mandauit. Ad quod uocatus Athanasius, propterea nõ obtemperauit, quòd fraudulentiũ iudicium tum Eusebij illius vrbis episcopi, tum alterius Eusebij episcopi Nicomediæ, tum aliorum, quos circa se habebant, veritus est. Quare licet grauius vrgeretur, ut id temporis eò accederet, tamen circiter menses triginta profectiõnem distulit. Postea autem, cum vehementius impelleretur, venit Tyrum. In qua vrbe multi episcopi orientis in vnum congregati, iubent eum criminibus obiectis respondere. Nam Callinicus episcopus, & Ischyriõn quidã ex factiõne Ioannis eum accusauerant, quòd calicem mysticum confregerat, quodq; solium episcopale deturbarat, & ipsum Ischyriõnem, qui erat presbyter, sæpe in carcerẽ concluderat. Quinetiam quòd nomine ipsius ad Hyginũ Aegypti præfectum falsò delato, quòd videlicet in imagines imperatoris lapides coniecerat, vinculis constringendum curauerat. Itemque quòd Callinicum, episcopum ecclesiæ catholicæ, quæ est in Pelusio, & conuentum cum Alexandro agentem propterea abdicauerat, quòd noluit alia conditione cum eo communicare, nisi de calicis mystici fractura, de qua erat in suspiciõnem uocatus, verum pro certo cognosceret. Præterea quòd Marco cuidam, qui fuerat presbyterio abdicatus, ecclesiæ Pelusianæ gubernationem commiserat, ipsumque Callinicum à militibus custodiri, verberibus cædi, & in iudicium adduci effecerat. Porriò Euplus, Pachomius, Isaac, Achilles, & Hermegon episcopi, factiõnis
Ioannis

Ioannis illum insimularunt, quòd ab eo vapularant. De-
 nique omnes communiter ei obiectabant, quòd quorum-
 dam periurio ad episcopatum ascenderat, id que cum om-
 nes episcopi asseuerassent, neminem debere prius ordinari,
 q̄ crimina sibi illata diluerit: seq; ita in fraudem inductos,
 propterea ab illius communione abstinuisse. Eum autè de-
 dignatum esse causam suam persuadendo obtinere, sed vi-
 cogendo homines, & in vincula conijciendo suam in sentè-
 tentiam perducere laborasse. Adhæc crimen de Arsenio re-
 nouatum est, & vti vsuuenire solet in insidijs, quæ de in-
 dustria tenduntur hominibus, illi, qui putabantur eius ami-
 ci esse, ex improviso accusatores extiterunt: quinetiam ta-
 bulæ legebantur, in quibus scriptæ fuerunt populi contra
 eum vociferationes, parinde quasi plebs Alexandrina pro-
 pter eum ad conuentus in ecclesia agendos venire renuis-
 set. Athanasius autem iussus pro se respondere, sæpe in iudi-
 cium ingressus, criminum sibi obiectorum alia diluit, de a-
 lijs diem ad deliberandum postulauit. Pendebat animi mag-
 nopere, cum videret & accusatores ad iudicum nutum &
 voluntatem se accommodare, & multos contra se testes,
 partim ex Arianis, ex Meletianis partim comparatos esse,
 & calumniatores, licet crimina falsa, quæ ipse facilè refuta-
 uerat, intulissent, veniam tamen impetrasse: idque maximè
 in causa tum Arsenij, in qua obiectum erat ipsum magicæ
 exercendæ gratia brachium Arsenij excidisse, tum mulieris
 etiam cuiusdam, in qua accusabatur munera mulieri, quòd
 suam cum ea expleret libidinem, dedisse, & noctu præterea
 inuitam compressisse. Quæ vtraque accusatio ridicula pla-
 nè deprehensa est, & plena calumniæ. Nam vbi mulier co-
 ram episcopis in vnum conuocatis hæc obijceret, Timo-
 theus presbyter Alexandrinus, qui astabat Athanasio (sic
 enim inter eos antè clam conuenerat) ita affatur mulierè:
 egone te per vim compressi? Tum illa, an nõ tu quæso, in-
 quit? tempusque & locum, in quo compressa fuerat, osten-
 dit. Arsenium autem in medium adduxit Athanasius, am-
 basque eius manus integras iudicibus mōstrauit: atque cō-
 tendit ab illis, vti accusatores de brachio, quod in iudiciũ
 intulerant, in quæstionem darentur. Nam Arcenius iste
 seu diuina impulsione motus, seu, vt fertur, ab Athanasij
 F v insidia-

SOZOMENI HISTOR.

insidiatoribus occultatus, forte fortuna, cum quidam ei nuntiasset, episcopum eius causa in periculum incidisse, de nocte inde decessit, & pridie, quam iudicium de Athanasio exerceretur, Tyrum appulit. Itaque cum utrumque crimine ita esset dilutum, ut purgatione non egeret, prius eorum, credo, in Actis concilii ideo non extat, quod res tam turpis tamque ridicula non esset in tabulas Concilii referenda. Quod autem ad posterius attinet, accusatores pro suis partibus defendendis satis putabant dicere, Plusianum, unum ex episcopis, qui Athanasio parebant, mandato eius Arsenij domum incendisse, ipsum alligasse ad columnam, loris verberasse, in ardiculam denique compegisse: at Arsenium per fenestram inde aufugisse. Ac cum esset conquirendus, aliquamdiu abditum delituisse: & quia non comparebat, hominibus opinionem fuisse non sine causa allatam, eum mortem obiisse. Ob quam causam episcopis, qui partibus Ioannis fauebant, illum ut virum illustrem & confessorem quaesivisse, rem detulisse ad magistratus. Athanasius igitur, ista animo agitando, cepit vehementer pertimescere: simulque vereri, ne sui insidiatores occasionem nacti, se ex occulto interficerent. Vbi vero saepius de hac causa conventum est, & confessus episcoporum tumultu ac turba refertus, & tum accusatores, tum multitudo, quae iudicio interfuit, vociferari cepit, Athanasium, velut praestigiatorum, hominem violentum, indignum sacerdotio, penitus e medio tollendum, illi, quibus mandatum ab imperatore datum fuerat, ut concilio, quod omnia melius tranquillusque gererentur, interessent, admodum veriti, ne in seditione, uti erat verisimile, impetu facto, manus violentas illi afferrent, clam eum e foro iudiciali subduxerunt. Ille autem cum persuasum haberet, se non posse sine periculo Tyri commorari, neque tutum sibi esse contra tantum accusatorum numerum apud inimicos iudices causam disceptare, Constantinopolim profugit. Concilium vero eum, indicta causa, condemat, abdicat episcopatu, decernit denique, ne postea Alexandriae habitet. ne, inquit, tumultus & seditiones, si adsint, commocitare aggrediat. Ioannem autem, & omnes, qui ab eo stabant, uti incommodis, per iniuriam affectos in communionem recipit, & quam illorum quisque dignitatem in clero obtinuerat, cuique reddit. Episcopi porro in eodem concilio coacti, acta concilii imperatori significarunt, scripse-

scripseruntq; ad alios oēs vbiq; episcopos, vt minime cum Athanasio cōmunicent, neue ad eū scribāt, neu ab illo literas accipiāt: quandoquidē & criminum, de quibus certiores facti fuissent, cōuictus erat, & partim fuga, partim quòd causam suā in iudicio agere recusauerat, reus deprehēsus. Præterea per literas ostēderunt, se ad eiusmodi sententiam cōtra eum pronunciandā ideo impulsos, primum quòd ægre admodū ferebāt, q̄ cum imperator anno præterito dedisset mādatum, vt episcopi Oriētis eius causa Cæsareæ in vnum cōuenirent, ipse nō eò accesserat, idque cum videret cōcilium lōgo tēpore ipsum expectādo fatigatum, quodq; etiā imperatoris mādata cōtēpserat. Deinde quòd cum per multi episcopi Tyrum cōuenissent, hominum multitudine stipatus eo venerat, & turbas ac tumultus in concilio excitarat, modò pro se respondere tergiuersando, modò episcopos sigillatim contumeliosonerando, interdum cum vocaretur ab illis, dicto ipsorum minime audiendo, aliquādo iudiciū subire indigne & grauitor ferēdo. Quia etiā plane cōpertum esse, quòd calicē mysticū fregerat, declararūt: testesq; ad eam rem adduxerunt, Theognidē Nicææ episcopū, Marin Chalcedonis, Theodorū Heracleæ episcopum, Valentē itē, Vraciū & Macedoniū: quos quidē se misisse in Aegyptū dixerūt, eo cōsilio, vt cū in pagū venirent, vbi calix fuerat cōfractus, verū elicerēt. Hæc scripsere episcopi, singulaq; crimina, vt mos forensis fert, perstrinxere, dedereq; operā, vt calumniā Athanasio, velut arte quadā cōtexerent. Verū cōplures sacerdotes, qui aderāt in cōcilio, hoc iudicium minime sycerum esse existimarūt. Et ob eā causam dicitur Paphnutiū confessorē, qui cōcilio interfuit, prehensisse manum Maximi episcopi Hierosolimitani, monuisse vt surgeret. Nam non oportere se, cum essent cōfessores, & pro pietate tum oculos effos, tum pedū flexus debilitatos haberent, concilio hominum perditorum cōmunicare.

De templo quod magnus Constantinus Hierosolymis in Golgatha condidit, & eiusdem dedicatione.
CAP. XXV.

DVm hæc gerūtur, circiter trigesimū annū imperij Cōstantini, cū tēplū Hierosolymis quod magnū vocabat in